

JOSÉ VRIENS

Drijfzand

familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

PROLOOG

‘Hans? Ben je thuis?’ Mirte liet haar handtas op een stoel vallen en wrong zich uit haar natte jack. Het korte stuk van de parkeerplaats naar de ingang van de flat waar ze woonde, was voldoende geweest om door en doornat te worden. De regen kwam met bakken tegelijk uit de hemel vallen.

Nu ze haar handen vrij had, kon ze haar natte haar losschudden. Waterspetters vlogen in het rond. Mirte pakte de keukenhanddoek en wreef daarmee haar lange donkerblonde haren droog.

Ondertussen liep ze naar de woonkamer, zoekend naar een teken dat haar vriend thuis was. De laatste tijd kwamen ze zo’n beetje gelijktijdig thuis, behalve als ze om boodschappen was geweest, maar dat was nu niet het geval.

‘Hans?’ Niet in de badkamer, ook niet op het toilet. De slaapkamer was eveneens verlaten, net als de logeerkamer en de iets kleinere kamer die door hen beiden als werkkamer werd gebruikt. Het appartement was verlaten.

Dan was hij zeker ergens opgehouden. Dat gebeurde wel vaker op vrijdag als een karwei

voor het weekend af moest. Meestal stuurde hij dan wel een sms'je dat hij wat later was. Dit keer had ze niets ontvangen. Misschien was het gewoon druk op de weg.

Mirte ging naar de badkamer en stroopte haar natte spijkerbroek van haar benen. Rotweer. Het zou een droog weekend worden, was er voorspeld, maar dat was inmiddels weer gewijzigd in 'onstuimig herfstweer' met veel buien.

Wekenlang was het droog en warm geweest en net dit weekend, als zij uitgerekend een tuinfeest hadden bij haar ouders, begon het te regenen. En dan niet zomaar regenen met tussendoor een droge periode. Nee, het regende nu al vier uur aan een stuk, onafgebroken. Dat feest viel letterlijk in het water als het morgen ook zo slecht was.

Voor de badkamerspiegel bekeek ze de schade die de regen aan haar make-up had aangericht. Dat viel mee. Geen zwarte strepen van uitgelopen mascara. Alleen haar kapsel was een ramp. Door de regen was het wild gaan krullen, terwijl ze vanochtend zoveel moeite had gedaan om het keurig glad te stylen.

Haar hand ging naar het laatje waarin haar borstels lagen om die weerbarstige krullen te

lijf te gaan, maar bleef halverwege hangen. Waar was de scheerkwast van Hans gebleven? En zijn scheermes? Dat had er vanochtend toch nog gelegen? Verbaasd keek ze om zich heen of hij het soms ergens anders had neergelegd. Zijn douchegel stond niet op de badrand, zag ze nu ook, en evenmin op het muurtje van de inloopdouche. Net als zijn deodorant die eveneens verdwenen was van de tegelrand boven de wastafel. Zijn aftershave stond niet meer in het badkamerkastje. Wat had dit te betekenen? Had ze iets gemist?

Hans hoefde voor zijn werk niet ergens te overnachten. Hij had er niets van gezegd dat hij dit weekend ergens heen zou gaan. Misschien had hij plotseling bericht gekregen van zijn familie dat er iets ernstigs was gebeurd, bedacht ze met een schok, en had hij geen tijd meer gehad haar dat te laten weten.

Vergeten waren de natte krullen. Mirte ging naar de slaapkamer. Als Hans ergens moest overnachten had hij vast nog meer meegenomen dan alleen wat toiletartikelen. De weekendtas die hij voor dat doel gebruikte, lag altijd op de bodem van de kast.

Mirte opende de deur en zag... niets. Maar dan ook letterlijk niets. Alle tassen die hij bij

zich had gehad toen hij hierheen verhuisde, waren verdwenen. En dat was nog lang niet alles. Zijn deel van de grote kledingkast was leeg! He-le-maal leeg!

‘Krijg nou wat,’ mompelde ze. ‘Wat heb ik nou aan mijn fiets hangen?’ De kleren van Hans waren verdwenen. Broeken, shorts, overhemden, shirts, sweaters, overalls; alles was weg. Het mandje waarin normaal zijn sokken lagen was leeg. Net als het vak waar zijn boxershorts hadden gelegen. Er lag niets meer. Niet één sok of zakdoek was achtergebleven. Het hanggedeelte, waar normaal een paar colbertjes en een paar jassen hingen, was eveneens leeg. Op de hangertjes na, die waren blijven hangen.

Met een ruk trok Mirte de kastdeur open waarachter zijn schoenen moesten staan. Lege planken gaaptten haar aan.

Ze wankelde achteruit en liet zich op het voeteneind van het bed zakken. Ontzet sloeg ze een hand voor haar mond. Ze weigerde te geloven wat ze zag, wat dit kon betekenen.

Hij kon niet zomaar vertrokken zijn. Weggaan zonder iets te laten weten. Zonder iets te zeggen.

Gehaast opeens stond ze weer op en ging terug naar de woonkamer. Een briefje. Misschien

had hij ergens een briefje voor haar achtergelaten. Hier moest toch een verklaring voor zijn. Je vertrok toch niet zomaar zonder iets te zeggen? Ze hadden niet eens ruzie gehad. Geen woorden of wat voor vorm van onenigheid dan ook.

Het hele appartement zocht ze af naar een teken van Hans. Een briefje, een krabbel, iets waarin hij verklaarde waarom zijn kleding en spullen waren verdwenen.

Niets van dat alles. Ze vond helemaal niks. Wel ontdekte ze dat er nog meer spullen weg waren. Zijn cd's, een paar boeken. In de werk-kamer waren de mappen van de administratie weg. Ook zijn laptop was foetsie, de nieuwe en zelfs de oude die kapot was. Net als het bureautje en de dingen die hij uit zijn eigen flat mee had genomen. Alles wat van hem was geweest was weg. Er was niets meer wat herinnerde aan zijn aanwezigheid hier, dat hij hier gewoond had. Niet eens een lege envelop in de prullenbak.

Hij was weg.

Met tranen in haar ogen plofte ze op de bank neer. Dat ze nog altijd in haar slipje liep, merkte ze niet eens. Kou voelde ze niet, althans, niet vanbuiten. Wel in haar hart.

Hij had haar verlaten. Als een dief in de nacht was hij weggegaan, maar dan overdag. Waarom?

Ik wil je graag nog eens zien, luidde de tekst van het sms'je dat Mirte ontving. Blozend drukte ze het bericht snel weg voordat Hendrien, haar vriendin, het zag.

‘Wat was dat nou? Heb je een date?’ Hendrien had kennelijk toch iets gelezen en haar rode gezicht gezien dat om het minste of geringste begon te gloeien.

‘Doe niet zo raar.’ Het schuldige rood verwarmde haar wangen.

‘Wie wil jou graag nog een keer zien?’ Hendrien keek haar met een paar lachende ogen aan, waardoor ze nog groener leken te worden dan ze normaal al waren.

‘Niemand,’ mompelde Mirte, wensend dat ze niet zo snel kleurde.

‘Kom op, je kunt het toch wel tegen mij zeggen. Bij mij is je geheim veilig. Ik vertel het echt niet door.’

Mirte liep verder zonder iets te zeggen. Hun lunchpauze was bijna voorbij. Samen met Hendrien wandelde ze terug naar het kantoorgebouw waarin ze beiden werkten. De grote glazen kolos domineerde het plein, toch viel hij hier helemaal niet uit de toon tussen de ande-

re hoge, moderne kantoorpanden. Op het plein tussen al die kantoorgebouwen stond een grote fontein waarin het water kletterde dat uit de grote dolfijnen spoot die op een enorme zuil in het midden stonden.

‘Laten we snel doorlopen. Het geluid van dat vallende water werkt behoorlijk prikkelend op mijn blaas.’ Mirte versnelde haar pas zonder op een reactie van Hendrien te wachten.

Haar vriendin begon te lachen, maar hield haar wel bij. ‘Overstappen op een ander onderwerp helpt je echt niet. Ik kom er toch wel achter met wie jij dit weekend bent uit geweest.’

‘Hoe zou jij dat dan te weten moeten komen?’ vroeg Mirte verbaasd.

‘Van mijn broer. Felix werkt toch in de pub waar wij nogal eens komen.’ Hendrien keek haar met een brede grijns aan.

Dat was Mirte even vergeten. Natuurlijk wist ze dat Felix in de Big Fish werkte en dat hij de broer van Hendrien was. Dit weekend was ze inderdaad weer naar die pub geweest. Ze had er helemaal niet bij stilgestaan dat Felix haar gezien kon hebben. Hij was er nu eenmaal en zorgde er altijd voor dat ze snel geholpen werden. Haar aandacht was uitgegaan naar iemand anders.

‘Vertel het me nu maar,’ drong Hendrien aan. ‘Wie heb je aan de haak geslagen? Die gozer die jou steeds drankjes geeft? Dat vertelde Felix een keer.’

‘Nee joh, dank je feestelijk. Ik kijk wel lekker uit. Die engerd hoef ik echt niet.’ Hendrien en zij gingen wel vaker samen uit. Soms met hun tweeën, soms met Jeffrey, de vriend van Hendrien erbij.

Mirte had Hendrien leren kennen toen ze beiden op dezelfde dag bij hetzelfde bedrijf gingen werken. Wel ieder op een andere afdeling, maar die gezamenlijke start had een band geschapen tussen de jonge vrouwen. Inmiddels werkten ze beiden al weer acht jaar bij BIT.

Hendrien had net als Felix donker, bijna zwart haar en groene schuinstaande ogen als van een kat. Dat had hem de bijnaam The Cat opgeleverd. Beiden hadden ze volle, fraaie wimpers waar Mirte jaloers op was. Hendriens gezicht was nog iets fijner gesneden dan dat van haar broer, beiden met hoge jukbeenderen en een licht getinte huidskleur. Waar Hendrien duidelijk de vrouwelijke helft was, was Felix uiterst mannelijk en aantrekkelijk waardoor hij niet veel moeite hoefde te doen om op te vallen bij het vrouwelijke publiek.